

PHẦN I

Đông Giao giật mình thức giấc vì những tiếng động và những tiếng cười. Cô nằm mơ màng rồi tỉnh hẳn người, nghe tiếng cười của mẹ vẳng lại từ phòng bên trên.

Đã lâu lắm rồi, Đông Giao không muốn xen vào những mối quan hệ của mẹ, những mối quan hệ mà bà thường biện minh là dùng để chọc tức ba cô khi ba cô có quá nhiều người phụ nữ khác bên ngoài vây bên ba cô như...bầy ong.

Những lúc ba cô về nhà là hầu như trong nhà sẽ nổi lên sóng gió, những món đồ vô tội vạ lại bị đập phá tan tành.

Mua rồi lại đập. Đôi lúc Đông Giao cũng thích đập vỡ một cái gì đó dù chỉ để nghe âm thanh tan nát vụn vỡ ấy.

Tiếng cười của mẹ mỗi lúc một to hơn, lời lẽ, lảng lơ hơn, pha lẫn một chút nũng nịu. Chướng tai quá! Đông Giao ngồi bật dậy, cô mở volume cái máy hát hết cỡ để điệu nhạc rock kích động, ồn ào xé tan màng tai, đến độ Đông Giao nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu lại vẫn còn nghe tiếng nhạc dội vào tai.

Có tiếng chân lê trên nền gạch, rồi có tiếng đập mạnh tay lên cửa cùng tiếng quát của mẹ cô:

- Con có biết bây giờ là mấy giờ không vậy Giao?

Đông Giao cúi kinh bật dậy, cô kéo cánh cửa ra:

- Con thích như vậy đó.

Tức mình, bà Lam đẩy cửa bước vào, ấn tắt nút OFF. Mọi âm thanh ồn ào chấm dứt đột ngột, nhường lại cho không khí nặng nề.

Giọng bà Lam cộc lốc:

- Ngủ đi!

- Con làm sao ngủ được với cái cách mẹ tiếp khách như vậy.

- Không ngủ được thì mày đi đâu đó chơi đi.

Đông Giao nhìn mẹ với ánh mắt tóe lửa, rồi chọt với tay giật cái máy hát giờ lên cao:

- Con cũng thích đập đồ lắm đó mẹ. Cái máy hát này nghe không hay nữa, cũng nên đập bỏ nó đi cho rồi.

Xoảng...

Đông Giao ném mạnh cái máy hát xuống đất cho nó vỡ tan tành. Cô cười khi thấy ánh mắt sững sờ của mẹ mình:

- Mày làm gì vậy Giao? Điên rồi sao?

Không nén được cơn giận, bà Lam thẳng tay tát vào mặt Đông Giao một cái tát nảy lửa.

- Đồ mắt dạy!

Đông Giao nghiêng rặng. Những uất ức chất chứa từ chuyện cô thi rớt đại học đã khiến cô muốn nổi loạn lắm. Cô gạt đổ mọi thứ trên bàn, trừng mắt với bà Lam:

- Mẹ chưa bao giờ dạy con những điều hay lẽ phải cả, con mắt dạy như vậy là tại ai chứ?

Lật luôn cái bàn cho đổ nhào rồi Đông Giao tuôn chạy ra ngoài.

- Giao! Con đi đâu vậy?

Không thèm trả lời bà Lam, Đông Giao chạy rầm rập xuống lầu, cô mở mạnh cửa rồi lao luôn ra đường. Chạy được một lúc, thấm mệt Đông Giao dừng lại, đi chậm chậm trên đường vừa đi vừa suy nghĩ. Biết đi đâu bây giờ?

- Em bé, lên xe anh chở đi cho!

Một vài tên chạy xe kè theo Đông Giao mời mọc. Cô tức mình quát tướng lên:

- Không đi!

Đi nhanh ra lề đường, Đông Giao đưa tay vẫy một chiếc taxi đang chờ tới, mở cửa xe rồi leo nhanh vào, ngồi ngả người ra sau nhắm mắt lại.

- Cô ơi! Cô có sao không?

Gã tài xế taxi tò mò nhìn vào kính chiếu hậu. Cô khách này quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi khiến cho gã nghĩ đến chuyện... Có thể cô ta vừa bị bọn lưu manh làm nhục cũng nên. Gã tài xế tỏ vẻ quan tâm:

- Cô có cần ghé qua đồn công an nào đó không?

Đông Giao mở to mắt, cô hung hăng quát:

- Mắc mớ gì đến công an. Làm ơn chạy thẳng đi, đến số XX đường Trần Cao Vân.

Bị Đông Giao vô cớ quát lên, gã nổi giận chân đạp lút ga, cho chiếc xe tăng tốc.

Đông Giao nhún vai, lơ đãng nhìn hai bên kia đường.

- Tới rồi đó!

Đông Giao giật mình, đưa tay vào túi áo. Chết thật! Thì ra trong lúc nóng giận lao ra khỏi nhà nên Đông Giao quên mang theo tiền. Ngập ngừng một chút, Đông Giao đưa tay mở cửa:

- Tôi không mang theo tiền. Cảm phiền anh đợi tôi một chút. Tôi gọi người nhà ra trả tiền cho anh được không?

Nghĩ rằng mình gặp dân lưu manh, tính quyt tiền cước xe nên gã tài xế cười nhạt:

- Này cô! Muốn đi quyt xe phải không? Không có tiền mà cũng bày đặt đi xe taxi. Nếu vậy thì nên tìm lý do nào cho dễ nghe một chút, vậy tôi sẽ cho cô luôn tiền cước xe này.

Đông Giao giậN điên người lên, cô quát:

- Ai nói với anh là tôi không có tiền? Tiền cước xe này bao nhiêu?

Gã tài xế nheo nheo mắt, anh ta vốn đã quá quen với những cô gái quá quắt như thế này cho nên anh quyt định tốt nhất là bỏ luôn tiền cước xe.

- Cô có tiền trả hay sao?

- Được. Anh đợi đó rồi sẽ thấy?

Đông Giao nhảy xuống xe, cô bước lại trước cổng nhà rồi đưa tay nhấn một hòi chuông vừa mạnh vừa dài.

Lập tức cánh cửa trên lầu mở ra, ông Quang nghiêng người ra nhìn xuống. Chỉ cần nghe tiếng chuông là ông biết ngay người đó là con gái mình, chỉ có nó mới có cách nhấn chuông kiểu đó. Ông quát:

- Giờ này mà còn đến đây làm gì vậy Giao? Có chuyện gì vậy?

- Trả tiền cước xe cho con.

Gần năm phút sau cửa mới mở ra cho Đông Giao vào. Cô đi luôn vào nhà, bước thẳng lên ghé ngòI, mang luôn cả đôi dép gác chân lên bàn kiếng. Ông Quang đi xuống, hất hàm:

- Có chuyện gì nữa vậy?

- Tối nay con ngủ ở đây.

- Ba đang hỏi con, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Ba đừng có hỏi nữa có được không?

Đông Giao ngả người vào thành ghé, mắt nhắm lại vẻ hết sức mệt mỏi. Ông Quang bước đến ngòI bên cạnh cô.

- Có phải là bà ấy lại dất bọn con trai về nhà?

- Ba biết rồi còn hỏi con làm gì nữa. Mẹ con có bạn trai thì cũng như ba có bạn gái vậy thôi. Con không thể chịu đựng nổi nữa. Tại sao gia đình chúng ta lại ra nông nổi này?

- Nếu như không muốn ở với mẹ nữa thì đến đây ở với ba. Hay là... Con đi lấy chồng đi.

- Để ba và mẹ không cần phải lo cho con nữa, đúng không?

- Ba không có ý đó.

Đông Giao cười nhạo báng:

- Có người chịu cưới con sao ba?
- Nếu con muốn.
- Thôi, con đang buồn ngủ lắm. Ba đi lên lầu ngủ đi.
- Con lên phòng khách ngủ đi.
- Con ngủ ở đây.

Đông Giao lấy cái gối dựa lưng trên xa lông đập mặt lại như muốn kết thúc câu chuyện.

Ông Quang đứng lên:

- Lên phòng khách mà ngủ đi!

Không hiểu Đông Giao có nghe hay không, chỉ thấy cô nằm im, ông Quang đành tắt đèn đi lên lầu, vừa đi vừa suy nghĩ cách thuyết phục Đông Giao chịu đi lấy chồng.

Đông Giao giật mình thức giấc, thấy cây kim đồng hồ đã chỉ mười giờ ba mươi. Thì ra là cô đã ngủ một giấc dài đến như vậy. Không gian yên ắng làm cho cô cảm thấy dễ chịu. Cô khẽ mở mắt nhìn qua cửa sổ rồi lười biếng ngồi dậy. Đông Giao chợt nhớ đến chuyện đêm hôm qua, cảm giác chán nản lại trở về. Cô không muốn về nhà một chút nào.

- Dậy rồi hả Giao?

Đông Giao cắn môi nhìn Thùy Nhiên đang đi từ trên lầu xuống. Gần bốn mươi rồi nhưng trông bà ta vẫn còn rất trẻ trung và quyến rũ. Nhìn lại mình, Đông Giao chợt cảm thấy so với bà ấy, mình còn già hơn.

Thùy Nhiên thân mật hỏi:

- Tắm đi Giao rồi mình cùng đi ăn sáng. Ba em đi làm rồi. Có quần áo của Giao bỏ lại hôm đó, tôi đã cho người làm giặt sạch lại rồi. Giao lấy mà thay ra.

- Cám ơn.

Đông Giao lạnh lùng đi vào toa-lét. Cô mở vòi cho dòng nước mát chảy tràn lên người mình. Cô không ghét Thùy Nhiên nhưng cũng không thể có tình cảm với người phụ nữ đã giành chồng với mẹ mình.

Ngửa cổ hứng vòi nước, Đông Giao tự hỏi lòng tại sao người ta có thể có lúc say đắm yêu nhau đến vậy, tưởng chừng nếu mất nhau thì cả thế giới đều sụp đổ,

thể rồi sau mấy mươi năm chung sống thì họ lại có thể quay lưng lại, xem nhau như kẻ thù.

Mãi suy nghĩ, chợt thấy lạnh, Đông Giao rùng mình, cô tắt vò sen, lấy khăn lau khô người rồi mặc quần áo vào, lòng suy nghĩ không biết lát nữa đi đâu để xóa lấp nỗi cô đơn trống vắng.

Thấy Đông Giao trở ra, Thùy Nhiên ân cần nói:

- Ăn mì nghe Giao. Di Ba nấu cho giao dưới bếp rồi.

Nói xong Thùy Nhiên lớn tiếng gọi, di Ba vội mang mì lên cho Đông Giao. Cô uể oải ngồi xuống ghế, cầm đũa lên ăn. Miệng ăn mà chẳng biết hương vị tô mì là như thế nào nữa.

Thùy Nhiên cầm cốc tiền đưa cho Đông Giao:

- Của ba Giao bảo tôi đưa cho Giao đó. Giao muốn đi đâu chơi hay là ở lại đây cho vui?

Đông Giao cốc lốc:

- Thôi.

Cất tiền vào túi áo xong, Đông Giao đứng lên:

- Tôi về đây.

Thùy Nhiên gật đầu:

- Giao này! Hay là cô đi lấy chồng đi. Có anh chàng Việt kiều Pháp thích Giao lắm đó.

Không đáp lời, Đông Giao đi luôn ra cửa. Trời nắng quá, cái nắng và nóng của ngày hè. Lý ra Đông Giao định đến nhà Hồng Trang, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại thôi. Người đậu, kẻ rớt đại học, gặp nhau rồi không chừng lại khó nói chuyện với nhau hơn, như vậy không chừng lại càng buồn hơn, chẳng thà không đến còn hay.

Tấp vào một tiệm Internet, Đông Giao hào hứng chat. Cô mãi mê đến quên cả thời gian, cho đến lúc cái bụng đói lên tiếng nhắc nhở. Chợt có tiếng nói bên tai khiến Đông Giao giật mình:

- Tôi có thể mời cô đi ăn đượ̣c không? Cô chơi vi tính cũng cừ quá nhỉ.

Đông Giao thọc tay vào hai túi quần Jeans, ngược mắt nhìn kẻ vừa mời mình. Anh ta cũng khá điển trai nhưng Đông Giao phớt tỉnh đi luôn ra ngoài. Cô ngao ngán nhìn. Trời đã sắp xế chiều nhưng nắng vẫn chưa dịu mấy.

Gã con trai lúc này chạy chiếc “A móc” dừng lại trước mặt Đông Giao.

- Lên xe đi, anh mời em đi ăn, đâu có gì phải ngại chứ.

Đượ̣c đậ́y! Đông Giao do dự một chút rồi cô gật đầu, vịn tay lên vai gã thanh niên lấy đà leo lên ngồi phía sau.

Gã tỏ ra lịch lãm, chọn một quán ăn sang trọng, khá đông, toàn dân trẻ.

- Vào đây nhé!

Nói rồi gã bước đi trước, Đông Giao theo sau. Cả hai chọn chiếc bàn trong cùng. Gã gọi nước cho mình và đưa tờ thực đơn cho Đông Giao:

- Em thích ăn gì thì cứ chọn đi. Anh tên Vũ, Minh Vũ.

Đông Giao chọn cho mình món mì xào và thịt bò bít tết. Đang đói nên cô ăn rất ngon lành.

- Uống một chút bia nhé, được không?

Đông Giao gật đầu. Minh Vũ gọi thêm hai ly bia tươi. Xong bữa ăn, hai người có vẻ thân nhau hơn. Rồi quán ăn, Minh Vũ chở Đông Giao chạy như bay trên đường. Chiếc xe lạng lách như đang được điều khiển bởi một tay đua thứ thiệt.

Đông Giao thờ ơ nhìn hai bên đường. Nắng chiều nhàn nhạt, một ngày đã sắp qua nhưng cô vẫn chưa muốn về nhà. ở nhà có ai mong cô về đâu. Ba và mẹ, hai người đều có cuộc sống riêng của mình, đối với họ, Đông Giao chỉ là một nỗi phiền toái, bận tâm. Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó là Đông Giao chỉ muốn buông thả cuộc đời mình hay quậy tung mọi thứ lên hết.

Tiếng nhạc âm âm, điệu Disco cuồng loạn, Đông Giao nhảy một cách hào hứng theo điệu nhạc. Đã hai ngày cô không về nhà mà bám luôn theo Minh Vũ, đi ăn, đi nhảy, cho đến gần sáng, Minh Vũ mới chở cô về nhà của anh ta, người ngủ giường, kẻ ngủ trên xa lông. Minh Vũ là một người hào phóng, anh ta nhường hẳn chiếc giường cho Đông Giao.

Đang nhảy, Đông Giao bỏ ngang bước đến bàn ngồi uống bia. Minh Vũ bước theo:

- Sao không nhảy nữa?

- Chán rồi.

Đông Giao làm lì bung ly bia lên uống:

- Lát nữa tôi sẽ về nhà.

- Sao vậy, đang vui mà?

- Anh không thấy quần áo của tôi sắp biến thành giẻ lau nhà luôn rồi sao? Tôi phải về nhà thay quần áo. Bộ anh muốn tôi trở thành một tên bụi đời chính tông luôn hay sao?

Minh Vũ cười cười, nhún vai nói:

- Đâu có sao. Cốt yếu là mình vui thôi. Tuy nhiên, em muốn về thì anh sẽ chở em về. Nhưng chừng nào chúng ta gặp lại nhau?

- Tôi sẽ tìm anh sau.

Đông Giao đứng lên:

- Về thôi!

- Ở chơi thêm tí nữa đi.

Minh Vũ níu tay Đông Giao lại nhưng cô rụt tay lại, lắc đầu:

- Không. Tôi muốn về bây giờ.

Mới hai ngày quen Đông Giao, tuy nhiên Minh Vũ đã biết cô là chúa ngang tàng, ngang... Như cua nên anh đành vui vẻ nói:

- Về thì về. Tối nay về nhà một mình, chắc anh sẽ nhớ em lắm đó.

Đông Giao cười, cô giả lờ trước lời lẽ như có ẩn ý của Minh Vũ. Anh có thể là một người bạn hợp gu, cho cô tình bạn thân thiết nhưng tốt hơn, giữa hai người chỉ nên là tình bạn.

- Chạy đường nào đây Giao?

- Chạy thẳng đi, chừng nào tôi bảo anh quẹo thì anh cứ quẹo.

Chạy vòng vèo một lúc, bất thình lình Đông Giao vỗ mạnh lên vai Vũ:

- Stop!

Minh Vũ thắng gấp xe, cả người Đông Giao ngã ập vào lưng anh ta. Đông Giao nhăn nhó:

- Anh chạy xe kiểu gì vậy hả?

- Ai biểu em không chịu nói trước, đợi tới nơi rồi em mới bảo anh dừng. Phải dừng gấp chứ.

Đông Giao nhảy xuống xe, trong lúc Minh Vũ nhìn lại chỗ mình vừa đỗ xe lại. Ngôi nhà lầu cao cao bốn tầng nằm trong khu phố nhà giàu.

Đông Giao xoay lưng lại, cô vẫy vẫy tay chào tạm biệt Minh Vũ:

- Cảm ơn nhen. Về đi!

Minh Vũ cười tình:

- anh muốn nhìn thấy em vào nhà thì mới yên tâm mà về chứ.

Đông Giao ngây thơ không biết là Minh Vũ đang muốn biết cô là ai. Hai ngày và một đêm Đông Giao đi chung với nhau, anh chưa vội đặt con mồi lên thớt. Anh ngờ ngợ đây là “cô nàng tiêu thư đồng đánh giặc gia đình bỏ nhà ra đi”, nhưng chuyện cô đi chung không một chút e ngại đã khiến cho anh phục cô sát đất.

- Bye nhen!

Đông Giao xoay người, cô đưa tay ấn mạnh nút chuông, trong lúc đó Minh Vũ chờ người ra. Trời đất...

Mới vừa bước vào nhà thì Đông Giao đã dội ngay lại khi thấy trong nhà có đủ mặt cả ba lẫn mẹ. Ông Quang đứng lên:

- Con đi đâu suốt hai ngày nay vậy Giao?

Còn bà Lam thì giận dữ:

- Con chịu về nhà rồi sao? Con có biết ba và mẹ lo cho con lắm hay không?

Đông Giao rùn vai:

- Ba với mẹ trở nên quan tâm đến con từ khi nào vậy? Hai người làm con ngạc nhiên quá đấy.

Thấy thái độ vô phép của Đông Giao, ông Quang cố nuốt cơn giận vào lòng, vì ông đang cần con gái cho kế hoạch kiếm tiền của mình.

- Sao ba lại không lo cho con được, ba mẹ chỉ có một mình con thôi mà.

- Cám ơn sự quan tâm của ba mẹ, nhưng con thì thấy là thế giới bên ngoài còn vui vẻ gấp mấy trăm ngàn lần trong căn nhà này. Ba! Không phải ba đến đây ngồi đợi con về chỉ là ba lo cho con chứ?

- Ba có chuyện này cần con giúp đỡ. Nhưng nói chung là tốt cho con thôi.

Đông Giao ngồi phịch xuống ghế. Bà Lam dịu giọng:

- Ba mẹ đã bàn với nhau rồi, tốt hơn hết là con đi lấy chồng đi.

- Lấy chồng?

Đông Giao cười phá lên:

- Để con không còn ở nhà quậy phá ba mẹ nữa chứ gì?

- Ba làm ăn thất bại, có người chịu giúp vốn cho ba, nhưng họ đề nghị là cưới con cho con trai của họ.

Đông Giao cười nhạo báng:

Chắc anh ta cũng là một tên phá gia chi tử, nên họ muốn giao luôn cho con trị hấn chứ gì?

- Con đừng nói năng kiêu đó. Minh Vũ thực ra là một thanh niên rất tốt.

Minh Vũ? Cái tên nghe quen quá. Đông Giao chợt hiểu kỳ hỏi:

- Chùng nào thì gặp gia đình họ hả ba?

Ông Quang thận trọng:

- Con bằng lòng sao?

- Con phải gặp anh ta thì mới quyết định được chứ.

- Vậy chiều mai con ở nhà đợi nghen.

- Có lẽ con cũng nên rời khỏi căn nhà này rồi, phải không?

- Con không nên nói như vậy. Ba mẹ lúc nào cũng thương con mà.

Đông Giao nhìn cả hai với ánh mắt nghi hoặc. Đây là lần đầu tiên cô thấy ba mẹ mình không cãi nhau. Cô đưa tay che miệng ngáp:

- Con đang buồn ngủ lắm, con muốn đi ngủ.

Nhìn theo dáng Đông Giao đi lên lầu, ông Quang nhìn bà Lam:

- Tốt nhất cô nên thuyết phục nó. Nếu không thì căn nhà này của cô cũng sẽ bị phát mãi.

Bà Lam cười nhạt:

- Còn ông thì lại tìm được quyền lực như xưa chứ gì?

Bà Lam có vẻ hài lòng khi thấy vẻ ngoan ngoãn của Đông Giao. Cô mặc chiếc robe màu trắng trông vừa dịu dàng vừa dễ thương. Bà âu yếm:

- Nếu ngày nào mà con cũng ngoan ngoãn dễ thương như thế này thì mẹ vui lắm, Giao ạ.

Đông Giao làm thinh. Thực sự là cô đang rất thích thú trước trò chơi “mèo vờn chuột” này, chứ không phải vui vì có người muốn xem mắt và muốn cưới cô làm vợ.

Ông Quang đã về đến nhà. Chiều nay trông ông thật lịch lãm, sang trọng. Còn mẹ cô thì đài các, đóm dáng. Nhìn vào hai người, người ta có thể tưởng lầm họ là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Nhưng kỳ thật, đó chỉ là lớp vỏ bọc ngoài còn bên trong chỉ là một sự đổ vỡ. Đông Giao chợt thấy buồn, có lẽ cô cũng nên đi lấy chồng thôi. Cần có một người nào đó có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng cô.

Lấy chồng! Chưa bao giờ Đông Giao nghĩ là cô sẽ lấy chồng ở cái tuổi chưa bước sang hai mươi này.

- Xong hết chưa Giao?

- Con xong hết rồi, chỉ còn mẹ thôi.

Bà Lam tươi cười:

- Mẹ cũng đã chuẩn bị xong cả rồi.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Đông Giao bước ra ngồi phía bặ́ng sau, trong khi bà Lam ngồi bên cạnh ông Quang. Sợi dây chuyền mặt kim cương lấp lánh trên cổ càng khiến cho bà thêm phần sang trọng.

Đông Giao quay đi. Nhìn hai người, cô không biết lòng mình nên buồn hay vui.

Xe đến nhà hàng Palace, Đông Giao mở cửa bước xuống. Cô sững sốt khi nhìn thấy Minh Vũ, trong lúc anh ta cũng sững sờ nhìn Đông Giao.

- Ba cháu đến rồi phải không Vũ?

- Dạ, ba mẹ cháu chờ bác bên trong. Xin mời hai bác!

Để cho ông Quang và bà Lam đi trước, Minh Vũ đi chậm lại song song cùng Đông Giao:

- Chào Đông Giao!

Đông Giao cười nhạt:

- Hóa ra người đi xem mắt tôi là anh sao?

- Anh cũng mới biết vào tối hôm qua thôi.

- Thế nào? Anh có cần suy nghĩ lại không?

Minh Vũ nhăn mặt:

- Anh có nói gì đâu. Ba anh muốn anh cưới vợ thì anh nghe lời ba mẹ thôi.

- Lạc hậu thế, giờ này mà còn để bị đặt đẽ.

- Còn em, sao em cũng đến đây vậy?

- Tại thích. Em muốn đi xem “hắn” là một người như thế nào.

- Sao?

- Sao là sao?

- Là sao khi thấy “hắn” rồi, ý em thế nào?

- Tôi chẳng nghĩ gì cả, nhưng mà cũng thấy vui vui.

- Thôi, chúng ta vào trong đi.

Nhìn thấy hai người vui vẻ nói cười đi vào, ông Quang ngạc nhiên:

- Hai đứa quen nhau à?

- Dạ, cũng chỉ mới quen nhau vài ngày trước thôi, bác ạ.

Minh Vũ lịch sự kéo ghế cho Đông Giao ngồi rồi rót nước vào ly cho cô.

- Mời em!

- Cám ơn anh.

Bà Phương Hoa có vẻ rất hài lòng về Đông Giao, bà vui vẻ nói:

- Nếu như hai đứa nó đã quen nhau trước rồi thì hay quá. Chúng ta mau xúc tiến chuyện cưới xin đi.

Minh Vũ kêu lên:

- Sao nhanh dữ vậy mẹ?

- Nhanh gì nữa mà nhanh. Con năm nay đã hai mươi lăm tuổi rồi, tuổi này cưới vợ là đúng quá rồi.

Đông Giao lơ đãng ngồi nghe. Sao mọi người bàn chuyện giống như thể là cô đã đồng ý rồi vậy nhỉ?

Cho đến lúc về nhà, ông Quang nghiêm mặt nói:

- Ba muốn con ưng Minh Vũ. Cuộc hôn nhân của con có thể giúp ba mẹ giữ lại căn nhà này...

Đông Giao châm biếm:

- Còn ba mẹ lại tăng thêm thế lực phải không?

- Ba không ngại nói thật chuyện đó với con. Nhưng dù là vậy, con cũng không nên từ chối cuộc hôn nhân này. Trong tương lai, Minh Vũ sẽ tiếp quản chức giám đốc công ty Vận tải đường biển của ba cậu ấy. Con được vào nhà đó đúng là yên ấm tâm thân. Hai lần thi trượt đại học chắc cũng đã đủ rồi, con cũng đừng nghĩ đến chuyện học tiếp nữa, chuyên tâm lo làm một người vợ tốt đi.

Đông Giao cúi đầu suy nghĩ. Có lẽ cô cũng nên chấp nhận cuộc hôn nhân này. Ba với mẹ, hai người đều có cuộc sống riêng của mình, đều muốn mình có tự do riêng nên mới đẩy cô vào tay người khác, và cũng đã đến lúc cô phải làm một chuyện gì đó coi như là báo hiếu cho hai người.